

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Σεπτεμβρίου 1976

Πρὸς

τὴν Ἱεράν Σύνοδον

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐχομεν τὴν τιμὴν εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2480 ἐ.ἔ. ὑμετέρου ἐγγράφου, νά γνωρίσωμεν τά κάτωθι :

Ὡς ἔχει ἤδη γνωμοδοτήσει ἡ Εἰσαγγελία αὕτη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 12/31.3.1961 γνωμοδοτήσεώς της (Ἀντεισαγγελέως Ἄνδρ. Τούση), ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 181 Π.Κ. περί περιϋβρίσεως ἀρχῆς δέν δύναται νά ἔχη ἐφαρμογή ἐπί περιϋβρίσεως οἰσδῆποτε ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, δοθέντος ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἀρθρ. 181 Π.Κ., ἀρχὴν ἀποτελοῦν τά ὄργανα τοῦ κράτους, τά ἀσχοῦντα κυριαρχικῆ βουλήσει, κρατικὴν ἐξουσίαν τεταγμένην ὑπὸ τῶν ὀργανικῶν νόμων διὰ κρατικούς σκοπούς, ἐνῶ τά ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα μετέχουν μὲν τοῦ χαρακτηρισμοῦ δημοσίων ἀξιωματιῶν, ἀλλ' οὔτε ἡ Ἱερά Σύνοδος, οὔτε τά μέλη αὐτῆς, οὔτε οἱ Μητροπολιῖται, οὔτε οἱ ἐπίσκοποι, οὔτε ἐν γένει οἱ κληρικοί, εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τῶν ἀμέσων ὑπαλλήλων τοῦ κράτους, τῶν ἀσχοῦντων κυριαρχικῆ βουλήσει κρατικὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' εἶναι ὄργανα τῆς ἐκκλησίας, ἥτοι νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἀπολαμβάνοντα τῆς ποινικῆς προστασίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ὑποκείμενα εἰς τὰς δι' αὐτοὺς ὀριζομένας ποινικὰς κυρώσεις μόνον, ὅπου εἰδικῶς περί τούτου διαλαμβάνονται κείμεναι διατάξεις (βλ. καί γνωμοδοτήσιν 23/1957 τῆς αὐτῆς εἰσαγγελίας). - Συνεπῶς, εἰς περίπτωσιν δημοσίου περιϋβρίσεως οἰσδῆποτε ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ποινικὴ προστασία δύναται νά πα-

ρασχεθῆ μόνον διά τῆς ὑποβολῆς παρά τοῦ φορέως της ἐγκλήσεως
διά τήν λαβοῦσαν χώραν ὄνειδιστικῆν προσωπικῶς πρός αὐτόν συμ-
περιφορᾶν.-

Εἶναι ἀληθές ὅτι, προσφάτως εἶχε κριθῆ ὅτι ἡ Ἱερά Σύ-
νοδος, ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος καί οἱ ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερεῖς ἔ-
δει νά τύχουν, δημοσίως περιῦβριζόμενοι, μιᾶς ἀτεπαγγέλτου ποι-
νικῆς προστασίας, δι' ὃ καί διί τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ κατὰ τήν 17 Φε-
βρουαρίου 1969 δημοσιευθέντος ὑπ' ἀριθμ. 126 Ν.Δ./τος ὠρίσθη ὅτι αἱ
ἄνω ἀνώταται ἐκκλησιαστικά ἱερά ἀπολαύουσι τῆς προστασίας τοῦ
ἄρθρ. 181 Π.Κ. Ὅμως, καταργηθέντος ἀκολούθως τοῦ ἄρθρου τούτου
τοῦ Ν.Δ. 126/1969 διά τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ Ν.Δ. 87/3.10.1974, ἡ δημοσία
περιῦβρισις τῶν ἄνω ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν δέν δημιουργεῖ πλέον
-ως καί παλαιότερον- ποινικά ἐκ τοῦ ἄρθρ. 181 Π.Κ. εὐθύνας.-

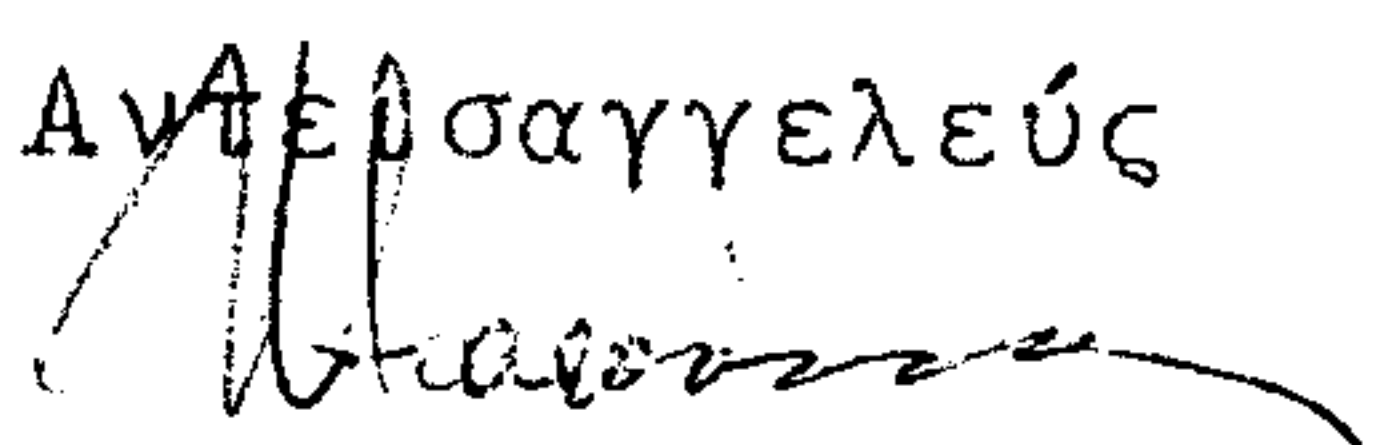
Οὐδέ δύνανται νά ὑποστηριχθῆ ὅτι, ἐφ' ὅσον τό Ν.Δ.
126/1969 εἶχε διαλάβει τήν ἄνω περί περιῦβρίσεως τῶν προμνημο-
νευθεισῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν διάταξιν, δέον ἦδη -μετά τήν κα-
τάργησίν του- νά γίνῃ ~~κατά~~ ἐρμηνευτικῶς δεκτόν ὅτι τό ἄρθρ. 181
Π.Κ. περιλαμβάνει ἐν τῇ προστασίᾳ του καί τὰς ἄνω ἐκκλησιαστικάς
ἀρχάς. Καθ' ὅσον τοῦτο, πέραν τοῦ ὅτι θ' ἀπετέλει ἀνεπίτρεπτον εἰς
τήν σφαῖραν τοῦ οὐσιαστικοῦ τοινηκοῦ δικαίου ἀναλογικῆν ἐρμηνείαν,
θ' ἀντέπιπτεν μᾶλλον καί εἰς τήν ἀληθῆ τοῦ νομοθέτου βούλησιν, τήν
ἐκ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν.Δ. 87/1974 συναγομένην. Διότι ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ
γίνεται ῥητή καί δῆ κατ' ἄρθρον μνεῖα τῶν διατηρουμένων διατάξεων
τοῦ Ν.Δ. 126/1969, χωρίς μεταξύ αὐτῶν νά περιληφθῆ καί τό ἄρθρον
3 αὐτοῦ, ἐξ οὗ δύναται νά συνεχθῆ ὅτι ἡ τοιαύτη παράλειψις δέν
ἦτο τυχαία, ἀλλ' ἠθελημένη, προδήλως διότι ἐκρίθη ὅτι μόνον ὁ ἐκ-
προσωπῶν τήν ἐκκλησιαστικῆν ἱεράν θά ἔδει νά κρίνῃ ἐν ἐκάστη συγ-
κεκριμένῃ περιπτώσει ἂν θά ἦτο ἐποικοδομητικῆ διά τήν ἐκκλησίαν
μία δημοσία δίκη, ὅτε δι' ἐγκλήσεως ὑποβαλλομένης ὑπό τοῦ φορέως
της, διά τήν καί ἐν τῷ προσώπῳ του ἀπευθυνθεῖσαν ἐξύβρισιν, θά ἐ-
τύγγανε τῆς δεούσης ποινικῆς προστασίας αὐτός τε καί ἐν τῷ προ-

σώπῃ αὐτοῦ ἢ ἐκκλησιαστικῇ ἀρχῇ, ἀποφευγομένων οὕτω θορυβωδῶν ἐνίοτε δικῶν, αἵτινες αἰτεπαγγέλτως ἀναγόμεναι, εἶναι ἐνδεχόμενον λόγῳ τοῦ ἄκρως ὑψηλοῦ σκοποῦ ὃν ἐπιδιώκει ἡ ἐκκλησία, νά προξενήσουν εἰς αὐτὴν φθοράν.

Ἐπὶ τούτοις, δεῖν νά μή παροραθῇ ὅτι ἐξύβρισις τελεῖται καί δι' ὀμαδικοῦ χαρακτηρισμοῦ, ἥτοι ὅταν διὰ τῆς αὐτῆς φράσεως ἐξυβρίζονται πλείονες, ἢ τε πᾶς διὰ τῆς φράσεως ταύτης προσβληθεῖς δύναται νά ἐγκαλέσῃ. -

Μετά τῆς προσηκούσης τιμῆς

Ἐκ τῆς Ἀντιπροσαγγελεύς

Κων/νος Φαφούτης